

עפ"ת 4972/07/16 - מדינת ישראל נגד וובטו אדהנני

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4972-07-16 מדינת ישראל נ' אדהנני

בפני	כבוד השופט ארז פורת
המערכת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	וובטו אדהנני

פסק דין

1. בפני ערעורה של המדינה על העונש שנגזר למשיב. בבית המשפט קמא (בפל"א 62-10-15, כב' סגן הנשיא, השופט קרזבום), הודה המשיב בעבירות שיוחסו לו שעניינן נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961, וכן שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בתוקף לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

כעולה מכתב האישום בו הודה המשיב, ביום 01/10/15, סמוך לשעה 23:00 הוא נהג ברכב פרטי, בעת שהיה פסול מלנהוג למשך חמישה חודשים, מתוקף גזר דין של בית משפט לתעבורה בתת"ע 15-06-5892, שניתן ביום 16/07/15. (להלן: "התיק הקודם").

עניינו של התיק הקודם הסתיים בהסדר טיעון שהוצג בבית המשפט, כשהמשיב לא היה מיוצג. באותו הליך, תוקן כתב האישום לעבירה שעניינה נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, המשיב הודה והצדדים עתרו להשתת עונש של פסילת רישיונות בפועל ועל תנאי, וכן חתימה על התחייבות להימנע מהעבירה.

המאשימה נימקה את כריתת ההסדר בכך שלמשיב אין עבר תעבורתי וכן קיימים "כשלים ראייתיים ונוכח הכמות הגבולית" בהתייחס לריכוז האלכוהול שנמצא בגופו של המשיב אז, 290 מק"ג.

הצדדים בהליך בתיק הקודם, עתרו כי ריצוי עונש הפסילה יעוכב ב-60 ימים. בית המשפט שדן בתיק הקודם כיבד את הסכמת הצדדים באשר לענישה לה עתרו, אך הורה כי עונש הפסילה ירוצה לא יאוחר מ-45 ימים ממועד גזר הדין, היינו - לא יאוחר מיום 01/09/15.

2. עמדת המאשימה בהליך בתיק הקודם בדבר עברו התעבורתי הנקי של המשיב, לא היתה מדויקת, שכן אין חולק כי לחובתו נרשמה הרשעה קודמת (תיק תת"ע 3095-11-11), מיום 04/11/12, שאז הורשע, על-פי הודאתו, בעבירה שעניינה נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, ונגזרו לו עונשי פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי, קנס וכן 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור על העבירה בה הורשע או עבירה שעניינה נהיגה בשכרות או עבירה שעניינה נהיגה בזמן פסילה.

3. בבית המשפט קמא, בהליך נשוא הערעור, הודה המשיב במיוחס לו והורשע על פי הודאתו. לאחר מכן הוזמן תסקיר מבחן בעניינו של המשיב.

אחר שעניין בתסקיר, החליט בית המשפט קמא **לבטל** את הרשעת המשיב, קבע כי המשיב ביצע את העבירות שיוחסו לו וגזר לו 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, של"צ בהיקף של 400 שעות לתקופה של 18 חודשים וכן הורה על הפעלת התחייבות כספית שהוטלה בתיק הקודם וחיב את המשיב בחתימה על התחייבות כספית נוספת.

הערכאה קמא ציינה כי ברגיל, האישומים שעבר המשיב חמורים והם מלמדים על "מסוכנותו של הנאשם לציבור המשתמשים בדרך ועל זלזול בהחלטות בית המשפט והוראות החוק". ניתנה הדעת אף לעברו התעבורתי של המשיב, כאמור. צוין, כי ראוי היה לגזור למשיב מספר חודשי מאסר בפועל, אולם נוכח המלצת שירות המבחן, כמו גם העובדה כי בשים לב להוראת סעיף 56(ב) לחוק העונשין, אין ניתן להאריך את תוקף המאסר המותנה מהתיק הראשון, נגזרו למשיב העונשים כאמור.

בית המשפט קמא הטעים עוד כי המאשימה לא עתרה כלל להפעלת עונש המאסר המותנה בעתירתה לעונש בתיק הקודם ואף לא הזכירה כלל את קיומו, ועל כן לא קמה החובה למנות למשיב סנגור ציבורי באותו הליך ומכאן שהמשיב לא הועמד "בפני המשמעות שבביצוע עבירה נוספת".

עיקר הנמקתה של הערכאה קמא לענישה שנגזרה נעוץ בתוכנו של תסקיר שירות המבחן; צוין בתסקיר כי שליחתו של המערער לריצוי עונש מאסר "תפגע באופן משמעותי בעתידו האישי והתעסוקתי", ובית המשפט קמא אף התרשם כי מאסרו של המשיב, כעת, יביא "לקריסה ולהתדרדרות של מי שמנהל אורח חיים נורמטיבי והעבירה אותה ביצע אינה מאפיינת אותו". בית המשפט הוסיף לגבי טענת המערער כי סבר שתחילת ריצוי הפסילה נדחתה לבקשתו מבית המשפט, כי "אינני שולל את טענת הנאשם לפיה סבר בטעות כי מועד תחילת ריצוי הפסילה נדחה ב-90 ימים אך גם כך הנאשם נהג באדישות וקלות דעת עת עלה על ההגה מבלי לברר תוצאות בקשתו לעיכוב ביצוע גזר הדין".

הנה כי כן, סיכם בית המשפט קמא כי "משיקולי צדק והגינות משפטית הדרך הנכונה והיחידה במקרה זה הינה הימנעות מהרשעת הנאשם", כשצוין כי אינטרס ההרתעה יקבל מענה בהטלת צו של"צ נרחב בהיקפו, פסילת רישיונות ממושכת כמו גם הפעלת התחייבות להימנע מעבירה על סך 10,000 שח מהתיק הקודם, וחתימה על התחייבות נוספת להימנע מעבירה.

4. המדינה משיגה על ביטול הרשעת המשיב בבית המשפט קמא ועל התוצאה העונשית שנגזרה. להשקפתה, אין עניינו של המשיב נכלל בגדרם של המקרים המצדיקים הימנעות מהרשעה; הוטעם כי לא הוכח שהטלת עונש מאסר על המשיב הייתה גוררת עמה פגיעה קשה וקונקרטית בסיכוי שיקומו. לצד זאת, סבורה המדינה כי חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, אינה מאפשרת ויתור על הרשעה בלא שיפגעו שיקולי ענישה אחרים, שעיקרם הרתעה אישית והרתעת הכלל.

עוד נטען, כי העובדה שהתביעה לא עתרה להפעלת המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגד המערער עת נדון התיק הקודם בעניינו, נבעה מהעדר עדכון של פלט התעבורה, ואין לראות בכך טעם לביטול הרשעתו.

5. המשיב עתר לדחיית הערעור, כשהוא מפנה, בעיקרו של דבר, לשיקוליו של בית המשפט קמא.

דין והכרעה:

6. כעולה מסעיף 40ד לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה צוין לא אחת כי

"ככל שעולה כי השמת הנידון מאחורי סורג ובריוח עלולה לאיין את ההליך השיקומי או לפגוע בו באופן ניכר, יש לבכר את שיקולי השיקום" (ע"פ 7555/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

7. נסיבות ביצוע העבירות בתיק נשוא הערעור, אינן שגרתיות. מדובר במי שביקש לדחות את מועד תחילת ריצוי עונש הפסילה שהוטל עליו, וסבר, סובייקטיבית, כי בקשתו נענתה בחיוב. הלך רוחו זה של המשיב, שאומץ על ידי הערכאה קמא, מקהה במקצת את החומרה הניבטת, ברגיל, ממעשה עבירה שעניינו נהיגה בזמן פסילה.

8. אחר בחינת תסקיר שירות המבחן במקרה זה ולא בלי היסוס הגעתי לכלל דעה כי התוצאה העונשית אליה הגיעה הערכאה קמא אינה מצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. שירות המבחן ציין במפורש כי ריצוי עונש מאסר בשלב הנוכחי בו המשיב עובד ומפרנס את עצמו כמו גם את בתו הקטינה, עלול לפגוע **באופן משמעותי** בעתידו האישי והתעסוקתי. לצד זאת צוין כי ההליך המשפטי שנגקט כנגד המשיב מהווה לדידו "אפקט מרתיע מפני הישנות עבירות דומות בעתיד". שירות המבחן אף הטעים כי העבירות הנידונות אינן מאפיינות את הליכותיו של המשיב והוא נאמן לשמירת החוק.

נוכח האמור, שותף אני לעמדת הערכאה קמא, כי נתקיימו התנאים שפורטו בפסיקה כמאפשרים נקיטה בצעד של הימנעות מהרשעה: הרשעה המהווה פגיעה חמורה בהליך השיקום, ומניעת פגיעה בשיקולי ענישה אחרים, בנסיבות הענין. (ראו למשל, **רע"פ 54/15 פלוני נ. מדינת ישראל** (טרם פורסם)).

9. בית המשפט קמא הטיל על המשיב תמהיל ענישתי אשר, כהערכת שירות המבחן, "יש בו בכדי להקטין סיכון להישנות ביצוע עבירות". כן נשקלה העובדה שלא ניתן היה להאריך עוד את תוקף המאסר המותנה בעניינו של המשיב, נוכח הוראת סעיף 56(ב) לחוק העונשין, ולכך שלא ניתן היה להטיל על המשיב צו מבחן לאור הוראת סעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969.

המשיב אף הורחק לתקופה, משמעותית, מנהיגה ברכב ובכך הושגה הגנה למשתמשים האחרים בדרך, מפניו.

10. בנסיבות האמורות, סברתי כי הראיה השיקומית בה נקטה הערכאה קמא, אינה מקימה עילה להתערבות, ועל כן החלטתי לדחות את הערעור.

פסק דינה של הערכאה קמא יעמוד, אפוא, בעינו.

עיכוב ריצוי השל"צ בטל בזאת.

העתק מפסק הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים לצורך תחילת ריצוי העונש.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, א' אלול תשע"ו, 04 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.